

pio sebe dále nepoužívala, a uvádí, že na tomto prodlení jest spoluvinná i žalobkyně, ježto patrně také ona na něj zapomněla a dříve o něj neupomínala, kteréžto tvrzení nechala žalobkyně bez odvety. Ježto se tedy jedná o prodlení z oboustranného nedopatření a smluvní pokuta 1 Kč za sud a den jeví se dle cen, jak se po roce 1921 vyvinuly, nepřiměřeně vysokou, zvláště, když jde o odklad tak dlouho trvající, jak tomu bylo v tomto případě, při němž nepřichází již ve zřetel onen moment smluveného trestu, který jest význačným pro smluvní pokutu a má liknavou stranu ku přesnějšímu plnění smlouvy pobízeti, nýbrž spíše už jen moment skutečného majetkového zájmu, který tímto průtahem byl dotčen, jest spravedливо, by ona smluvní pokuta byla zmírněna na míru tohoto skutečného hospodářského zájmu a v této příčině jest dle znaleckých posudků ve sporu vydaných souhlasiti plně s odvolacím soudem, když toto odškodnění snížil na polovici smluvené pokuty.

Čís. 5279.

Společnost s r. o.

Byli-li jednatele zvoleni pokaždé valnou hromadou na určité období a při další valné hromadě některý z nich zvolen nebyl, přestal býti jednatelem, třebas usnesení se stalo prostou většinou hlasů. O odvolání jednatelů mohlo by se mluvíti pouze tehdy, kdyby se na něm společníci usnesli za funkčního období.

Nedodání opisu opovědi pro finanční prokuraturu a nedostatek ověření podpisů jednatelů není ještě důvodem k zamítnutí opovědi, nýbrž jest za účelem odstranění těchto vad naložiti s opovědí dle §u 89 jedn. řádu.

(Rozh. ze dne 16 září 1925, R II 220/25.)

Rejstříkový soud zamítl návrh společnosti s r. o., by byl Alois U. vymazán ze seznamu jednatelů. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Dlužno sice přisvědčiti právnímu názoru stěžující si firmy, že poslední mandát Aloisa U-a jako jednatele zakládá se na volbě vykonané ve smyslu společenské smlouvy ze dne 28. srpna 1919, při poslední valné hromadě dne 7. června 1922, nelze však za správný uznati názor stěžující firmou hájený, že tento mandát Aloisa U-a jako jednatele vypršel projitím správního roku. To vyplývá jednak z ustanovení §u 16 zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák., jednak ze smlouvy společenské a konečně i z protokolu o valné hromadě ze dne 7. června 1922, kde nikde není uvedeno, že by funkce jednatelů končila projitím správního roku. Vzhledem k tomu může Alois U. býti jako jednatel odvolán pouze způsobem, srovnávajícím se s ustanovením platné společenské smlouvy. Podle ustanovení §§ 8 a 9 společenské smlouvy lze odvolati jednatele z důležitých příčin usnesením valné hromady toliko většinou tří čtvrtin všech hlasů společníku, tedy v tomto případě 30 hlasy, ježto společnost skládá se ze tří společníků, z nichž každý dle §u 9 zmíněné dosud platné společenské smlouvy ze

dne 28. srpna 1919 má na valné hromadě 13 hlasů. Až do valné hromady dne 28. února 1925 byli jednatelem této společnosti všichni tři společníci: Bedřich K., Jaroslav Ž. a Alois U., z nichž každému dle smlouvy společenské příslušelo na valné hromadě 13 hlasů. Na valné hromadě dne 28. února 1925 zvoleni byli jednatelem Bedřich K. a Jaroslav Ž. hlasy Bedřicha K-a a Jaroslava Ž-a, kdežto Alois U. hlasoval proti. Stalo se tudíž zvolení Bedřicha K-a a Jaroslava Ž-a jednatelem, jež vlastně obsahovalo v sobě odvolání Aloise U-a z jednatele, pouze 26 hlasy, kdežto ve smyslu dosud platné smlouvy společenské může nastati odvolání jednatele jen kvalifikovanou tříčtvrtinovou většinou, t. j. 30 hlasy. Vzhledem k tomu právem první soud zamítl návrh stěžující si společnosti, aby Alois U. vymazán byl ze seznamu jednatelem, ježto odvolání jeho neodpovídá ustanovením dosud platné smlouvy společenské. Rovněž právem vzhledem k ustanovení §§ 17, 102 zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák. a §u 10 uvoz. zák. k obchodnímu zákonu, by podpisy nových jednatelem na opovědi byly ověřeny a opisy pro finanční prokuraturu připojeny (zákon čís. 257 z roku 1921).

Nejvyšší soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že vyslovil, že po odstranění formálních vad není překážek, by k návrhu společnosti s r. o. nebyl v obchodním rejstříku Josef U. jako jednatel vymazán.

D ů v o d y:

Rekursní soud správně dovozuje, že poslední mandát Aloise U-a jako jednatele zakládá se na volbě, vykonané při poslední valné hromadě dne 7. června 1922. § 8 společenské smlouvy praví, že »představenstvo pozůstává ze dvou nebo více jednatelem, kteří byli společníky zvoleni«, a že »do prvního představenstva povolávají se inž. Alfred Sch. (jenž byl později odvolán), Bedřich K., Alois U. a Jaroslav Ž. jako jednatelem.« Tím jest jasně vyjádřeno, že novou volbou při valné hromadě společníků může nastati změna v představenstvu. Byla-li tedy na pořad řádných valných hromad ze dne 21. prosince 1921, 7. června 1922 a 28. února 1925 jako zvláštní bod dána také volba jednatelem, a společníci volbu tuto skutečně vykonali a to v prvních dvou valných hromadách bez jakéhokoliv odporu se strany některého společníka, nutno z toho dovozovati, že společníci považovali, pokud se týče již při valné hromadě dne 21. prosince 1923 na tom se usnesli, že se funkční období dosavadních jednatelem končiti má vždy výkonem nové volby. Z toho však důsledně vyplývá, že, kdyby kterýkoliv z nich při některé z dalších voleb, jako se stalo při valné hromadě dne 28. února 1925, prostou většinou hlasů vykonané — ani zákon ani společenská smlouva pro zřízení jednatelem kvalifikované většiny hlasů nežádají — za jednatele již zvolen nebyl, přestal býti jednatelem, poněvadž prošla doba trvání jeho jednatelemského mandátu, nikoliv však odvoláním. O odvolání jednatelem mohlo by se mluvit jen tehdy, kdyby se na něm společníci usnesli za funkční období jmenovitě na mimořádné valné hromadě k tomu účelu svolané (§ 36 odstavec druhý zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák.) a bylo by pak ovšem k němu dle §u 9 společenské smlouvy třeba kvalifikované většiny tří čtvrtin všech hlasů. O takové odvolání v tomto pří-

padě nejde, nýbrž jen o novou volbu, důsledkem které nutno pokládati mandát Aloise U-a za zaniklý. Stěžujícímú družstvu jest však také přisvědčiti v tom, že nedodání opisu opovědi pro finanční prokuraturu a nedostatek ověření podpisů jednatelů, jehož ovšem nutně se vyžaduje (§§ 17 a 102 zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák. a § 10 uvoz. zák. k obch. zák.) není ještě důvodem pro zamítnutí opovědi, nýbrž že bylo za účelem odstranění těchto formálních vad opovědi naložiti ve smyslu §u 89 jedn. řádu. Rozhodnutí rekursního soudu odporuje tudíž zřejmě zákonu a jest dovolací rekurs v §u 16 čís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. odůvodněn.

Čís. 5280.

Exekuce na základě říšskoněmeckých exekučních titulů.

Vzhledem k ustanovení §u 80 čís. 2 ex. ř. a §u 328 čís. 2 něm. c. ř. s. není nutno, aby k exekučnímu návrhu byl připojen výkaz o tom, že žaloba byla doručena čsl. státnímu příslušníku buď osobně ve státě procesního soudu nebo právní pomocí se strany Čsl. státu. Stačí doložka vykonatelnosti (zemského) soudu na nález (hamburské) přátelské arbitráže.

Závadu při doručení předvolání nelze uplatňovati rekusem, nýbrž odporem dle §u 83 ex. ř.

(Rozh. ze dne 16. září 1925, R II 226/25.)

Soud první stolice povolil exekuci na základě rozsudku rozhodčího soudu v Hamburku (Hamburské přátelské arbitráže) ze dne 8. března 1923 a usnesení zemského soudu v Hamburku ze dne 14. dubna 1925 (správně 3. března 1925). Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvod y: Dlužno zkoumati, zda jsou splněny podmínky §u 79 a 80 ex. ř. Hledíc k vládní vyhlášce ze dne 25. června 1924 čís. 131 sb. z. a n. není pochybnosti o tom, že vzájemnost s Německou říší je zaručena též, pokud jde o výroky rozhodčích a rozhodčích soudů. Podle §§ 1042, 1045 a 1046 něm. c. ř. s. jest rozhodčí výrok vykonatelným, byla-li k žalobě, podané u příslušného soudu, vyslovena rozsudkem jeho vykonatelnost. V tomto případě stalo se tak usnesením zemského soudu v Hamburku ze dne 3. března 1925. Toto usnesení jest opatřeno doložkou ze dne 14. dubna 1925, v níž se potvrzuje, že návrh na prohlášení vykonatelnosti výroku rozhodčího ze dne 28. července 1924 byl odporci doručen dne 15. září 1924 okresním soudem v K. na Moravě a že usnesení ze dne 3. března 1925 nabylo právní moci a že vykonatelnost jest přípustnou. Hledíc k ustanovení §u 80 čís. 2 ex. ř. v souvislosti s předpisem §u 328 čís. 2 něm. c. ř. s. je nutno, by exekučnímu návrhu byl připojen výkaz o tom, že žaloba (návrh z 28. července 1924) byla doručena čsl. státnímu příslušníku buď osobně ve státě procesního soudu nebo právní pomocí se strany Čsl. státu. Shora uvedená doložka ze dne 14. dubna 1925 není v tomto směru postačitelnou, ježto nelze přezkoumati, zda doručení skutečně se stalo způsobem, zákonem předepsaným. Proto bylo exekuční návrh již z tohoto důvodu zamít-